

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [iki 1917-08-14], [iš Sočio - į Iskorostį].

Vakar visą dieną skaičiau tavo laiškus.

Vakar visą dieną skaičiau tavo laiškus.

Ir paskutinis toks liūdnas liūdnas. Ir paskutinis toks pilnas abejonės ir nusivylimo. Toks pilnas apmaudos ir skausmo — — —

Vakar grįžau iš kalnų.

Vakar pirmkart susikaupiau, susidūmojau.

Kodel taip skauda? Kodel taip nyku?

Kodel Sesulė manoji tokia nusiminus?..

Ir rodosi kartais, kad žmogiškas skausmas, žmogaus aimana — tik trumpa duoklė dabarčiai, ir jei pažvelgti dūšios akimis, ir jei pažvelgti in tolimas gelmes ir in drėgną žemę po kojų — dingsta mirksnio aimana ir lieka nemarus dūšioje amžinasties regėjimas, lieka ir kyla, kelias ir skrajoja amžina mėlyna paukštė — ilgėjimos...

Kam, Sesule, galvoti?! Kad savo dūšia galvojimais marinti!

Kai išeini į kalnus, aukštus, mėlynus, snieguitus, ir kai lipi in aukštą aukštą viršūnę, ir kai nuo sunkios kovos su uolomis nustoja ir rankos, ir kojos jėgų, kai belieka tik vien dantimis turėtis ir lipti, kai kas minutė grūmoja pražūtis, kai užtenka menkam akmeniui paslysti ir išvysti Abraomą, tuomet nustoji žmogus galvojęs, tuomet tik žinai, kad viršuj mėlyna viršūnė ir juodas dangus, o apačioj žemės skruzdės — klonių gyventojai, bedugnės ir debesys, tuomet žinai tiktai lipti aukštyn, aukštyn, aukštyn, kur žmogaus balsas nepasiekia, kur vidudienyj žvaigždės spindi ir dangus toks juodas.

Tuomet tik viena težinai — kad gyvas esi.

Ir dabar, pamačius žmonių veidus, jų rūpesnius ir jų žodžius išgirdus, — taip keista: aš jų nesuprantu.

Rodosi man, kad vaikšto-slanko kažkokie šešėliai, galvoja, erzinas, pyksta ir patys nežino, ką daro.

KOMENTARAI